

KDYŽ ZDRAVÍ POTŘEBUJÍ DOKTORA

Život plynul neměnným tempem, jako řeka, která se blíží k deltě. Zkalená řekaplná ledových ker, která už postrádá hravost i dravost pramene či horního toku. Uvědomovala si to od doby, kdy děti založily své rodiny za devíti horami, za devíti moři a za smutkem z příliš pravděpodobných vzdáleností. Po manželově odchodu za novou existencí - rozuměj mladší favoritkou - zůstaly jen staré fotky a pár stokrát přečtených dávných dopisů od dospělé schovanky, které kdysi poskytli pěstounskou rodinu. Když se po dlouhém a marném čekání na její zprávu náhodně dozvěděla, že jejich milovaná a vypiplaná princeznička možná dosud žije v jakémsi skvotu na pomezí Anglie a Skotska, nevěděla, jestli se radovat nebo znovu děsit. Bylo to sotva půl roku, co odemkla dveře opuštěného a vykradeného bytu, který býval jejich společný domov. „Tehdy pochopila, že má dost.

Oprostě se od svých představ a traumatických smyček, udělejte tlustou rovnou čáru a začněte znovu,“ nabídl jí terapeut. „Budu při vás tak dlouho, dokud to nezvládnete,“ slíbil a slib dodržel. Jenže ona to nezvládala.

„Děkuj Bohu, že jsi zdravá a silná, odevzdej do Jeho rukou všechny své bolesti, nejistoty i plány, udělej tlustou rovnou čáru a začni znovu, povzbuzoval kazatel.“ Budu tě doprovázet modlitbami i přátelskou podporou,“ slíbil, a svůj slib dodržel.

Ani tak to nezvládala. Bolest bolela a osamělost houstla, čím víc záviděla ostatním rodiny a utěšené vztahy. Nejlépe jí bylo ve škole se studenty a kolegy. Dokonce se i těšila, především na hodiny tvůrčího psaní, které vedla jako nepovinný předmět. Uspokojovalo ji, že v době chytrých telefonů a sociálních sítí ještě někoho zajímá umění, zejména tedy krásná literatura. Její studenti nejen četli stejně náruživě jako ona, ale i toužili psát nejméně tak dobře, jako psala ona.

Neskromně ji těšilo, že četli i její knihy, kupovali si je v papírové verzi a žádali o autogram. A chlubili se, že autorka je jejich Úča.

Při vyučování ráda hleděla do tváře studenta s kaštanovými vlasy na ramena a s kaštanovými očima. Byl krásný, dvorný, melancholický a psal básně s mnohoznačnými významy a spoustou metafor. Psal tak, jak to milovala u všech básníků, kteří kdy prošli jejím srdcem. Často měla pocit, že ona už ho nemá co učit. Oba ale věděli své – nejen o poezii, ale také o lásce, svědomí, Bohu a věkovém rozdílu. Básni přibývalo, a také ozdravných sdílení v prvorepublikové kavárně nedaleko nádraží, z kterého se pak vracel domů, tam, kam patřil.

V polovině listopadu řádily chřipky, téměř vyprázdněná třída oplývala zvuky vyjadřujícími stupeň nachlazení. Žádné vzrušené diskuse, tvůrčí ovzduší se zkrátka nekonalo. Ona ale byla ráda, že může učit. Doma jí tenhle čas příliš připomínal, jak prázdný je byt, v němž se tiše pohybuje jen zrzavá kočka, neúprosně tikají hodiny a občas svítí barevné okno obrazovky. Nejlépe je udělat co je potřeba, něco sníst, něco přečíst a spát tak rychle, jak dokáže.

Kaštanové oči ve třídě tentokrát chyběly. Zprvu jeho absenci přičítala chřipce, ale to jen pár hodin. Pak se všichni dozvěděli, že spolužák už nikdy nepřijde. Závada na kouřovodu zbytečně a předčasně ukončila práci na sbírce básní věnovaných ztrátám a nálezům, lásce a Bohu.

„Byl ještě mladší než Orten,“ vzlykala dovnitř své duše. Nebyl ani nemocný, a i když měl jednu paži tak znetvořenou, mohl objímat...“

Ted' však nastal čas objímání zanechat. Všeho zanechat.

V polospánku vymáchaném v moři slz zaslechla telefon. Snad nějaká dobrá zpráva, mihlo se jí za oteklýma očima.

Rozhlas. Rádi by předvánoční rozhovor pro pořad vyhrazený zajímavým hostům. Nabídku přijala. Všechno je lepší než bezmocné zoufalství nad zmařenými nebo vzdálenými životy nejbližších, nejdražších, nejdůležitějších.

„Poslední otázka, paní profesorko - co byste si přála najít pod vánočním stromečkem?“

„Chtěla bych peníze na vydání sbírky poezie jednoho ze svých studentů. On si je sám sehnat nemůže,“ prohlásila zajímavě, přesto ale jednoznačně a přesvědčivě přímo do éteru.

I letos přišly Vánoce. Nikdo z dětí ani vnoučat opět nepřijel. Schovanka se ani po roce mlčení neozvala. Kaštanové oči se proměnily v popel. Kočka si jako vždy hrála s třásněmi a ozdůbkami na malém stromečku. Pod stromečkem ležel nevydaný rukopis sbírky básní s názvem Rád půjdu za světlem .

Stulená v křesle, obalená teplým županem po exmanželovi, zírala do plamínku jediné svíčky, kterou si sentimentálně dopřála. Někde slyšela, že svíčku zapalují na znamení Boží přítomnosti. Nevěděla, jestli se modlí nebo jí jen hlavou probíhají zmatené myšlenky, ale vpravdě jí to bylo jedno. Chtěla jen uvěřit v tu Boží přítomnost, chtěla věřit, že všechno, co za padesát let prožila, snad alespoň Bohu dává smysl. Dokonce si chvílemi přála, aby se ještě než úplně zkornatí dozvěděla, v čem ten smysl spočívá.

Někdo zazvonil u dveří. Poplašeně vyskočila vědoma si svého nevábného zevnějšku i pozdní večerní hodiny.

„Jsem doktor Vilém Hvězda,“ lehce se uklonil starý pán. Mohl bych s vámi mluvit, i když je tak pozdě? Vy ale nebýváte doma...“

„Nepotřebuji doktora, jsem úplně zdravá,“ vyhrkla zmateně.

Znovu se lehce uklonil, jak to vídala ve filmech pro pamětníky.

„Promiňte, nejsem lékař, jsem astronom v důchodu. Chtěl bych vám pomoci, protože mě zaujal váš příběh, který jsem slyšel v rozhlase.“

Pozvala ho dál, zůstala v tom omšelém hnědém županu, v pletených bačkorách a z termosky mu nalila čaj. Když jí doktor Hvězda prozradil, že přišel splnit její přání a zaplatit vydání básnické sbírky, zase se rozbřečela. Její host galantně vytáhl z kapsy vyžehlený kapesník a ona se do něj vysmrkala, jako šťastné dítě, kterému hodný táta ovázal rozbité koleno a pak je na ramenou odnesl domů.

Tak vzniklo přátelství Učitelky a Doktora. Nic romantického, žádné možnosti milostného románu. Občas se vídali, sedávali v kavárně u nádraží, kde popíjeli znamenitou brazilskou kávu nebo víno z elegantních skleniček. Pokaždé se zde v období Vánoc na stolcích rozsvěcely malé adventní věnce s hvězdou uprostřed, což se Doktorovi moc líbilo.

Uplynula řada let. Doktor neskrblil příběhy, veselými, zajímavými i tragickými. Rád ji brávil do hvězdárny, a také si s ní povídal o přečtených knihách. občas spolu zašli do divadla nebo na koncert. Nejraději měli ty vánoční.

A pak nebyl ani Doktor. Nějakou dobu už říkal, že „přesluhuje“. Začal chodit do blízkého kostela a nejraději četl žaltář. Nikdy se nedozvěděla, jak se odehrává jeho příběh osobní spásy, ale uklidňovalo ji, že Bůh právě tohoto doktora důvěřivě posílal za lidmi, jako byla ona. Za zdravými, kteří

nepotřebovali vyléčit nic jiného, než vlastní naději. A tohoto úkolu se Doktor Hvězda zhostil převelice dobře, a nejen v jejím životě.

Vánoce přicházejí. Učitelka poslouchá rozhlas, sleduje televizi i dění ve světě. Nepotřebuje pouhé informace, potřebuje příběhy, hlavně ty lidské, obyčejné. Potřebuje vědět, kde jsou ti, jejichž přání nikdo neplní ani o Vánocích. Učitelka totiž ví, že když o to usiluje, dozví se naprosto přesně, kterou adresu navštívit.

Delicie Nerková říjen 2020